

FELSŐKRISZTINA

2006. HÚSVÉT

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

dél előtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Krónika

„...A húsvét áldott ünnepe rávetíti fényét életünkre, magatartásunkra, emberi kapcsolatainkra, küzdelmeinkre, szenvedésünkre, halálunkra. Évről évre más-más személyes élmények, élethelyzetek közepette ünneplünk, és próbáljuk mindjobban befogadni a Titok felől érkező üzenetet, és próbálunk készen állni az Úr érkezésére. Készítjük lelkünket, hogy Szent Ferencsel várjuk a „Halál Testvért”, miközben naponta próbáljuk a jó-ság-szeretet útját járni a Feltámadott nyomában.”

Beer Miklós:

Félelem nélküli élet
(Képmás melléklet;
2006. április)

*

Húsvétkor, miközben hálattelt szívvel köszönjük meg az Atyának, hogy Szent Fia halála és feltámadása révén megnyitotta számukra az örök élet útját, köszönettel emlékezünk meg mindazon testvéreinkről is, akik önzetlen munkájukkal, szolgálatukkal segítettek bennünket a nagybőjt, a nagyhét és a Húsvét titkának megélésében.

A nagybőjtben Szerdabelyi Csongor és Kazatsay Imre jóvoltából egy hiteles ember, Papp Lajos szívsebész tanúságtételét hallgathattuk meg, majd Kránitz Mihály atya tartott ismertetőt XVI. Benedek pápa Az Isten szeretet kezdetű enciklikájáról.

(folytatás a 2. oldalon)

Kedves János!

fotó: Zsabolkorszky Zsolt

Valahogy rám ragadt, hogy mindig én írom a búcsúztatókat, de ez most a világot sem akar az lenni. Meg, különben is, meg is ígértem, amíg itt volt még, hogy a hátralévő pár hétben nem fogom kérdezni, hogy mi lesz velünk, nem fogok jelentőségteljesen sóhajtan, és nem nézek nagy szemekkel, szótlantul. Minek nehezítem ezt az időt neked és magunknak?

De hát most már nem köt az ígéret.

A kérdések, a sóhajok, a néznénk, de nem látunk, viszont itt maradt. Tényleg, milyen lesz nélküled?

Tíz évig idetartoztál, haza lehetett jönni a szekrényébe. Felnőtt, gyerek, pap, hívő, hajléktalan, bárki, aki betért, mindig csak jó szót kapott, türelmet, mosolyt, segítséget. (folytatás a 3. oldalon)

A Felsőkrisztina Baráti Kör
szervezésében

Veres András püspök
tart előadást templomunkban

„A keresztény ember
egy nem keresztény társadalomban”
címmel.

május 16-án, kedden 18.30-tól

(Kronika - folytatás az 1. oldalról)

Hittanosaink mellett a Képviselőtestület tagjai is vezettek egy-egy keresztutat, amelyeken évről-évre egyre többen vesznek részt.

Öröndetes az is, hogy bővülnek lelkeségi, és imacsoportjaink, akik betegeinkért, hazánkért, egy-egy jó célért, hiteles vezetőkért közösségben vagy imaláncban fordulnak a Mindenhatóhoz. Bizhatunk benne, hogy a tiszta szívből mondott ima előbb-utóbb meghallgatást nyer.

Köszönjük gitárosaink nagyböjti áhítatát, Sánta János atya lelkigyakorlat-vezetését, a Schola és a ministránsok szolgálatát a nagyheti szertartásokon.

*

Az idei húsvéthoz kapcsolódó,

de számunkra kevésbé öröndetes hír, hogy szeretett sekrestyésünk, *Rajkai János* megválnak az egyházközségtől. Miközben megértjük döntését és örülünk annak,

hogy egyre bővülő családja fokozottabban igényli a férjet, az apát, a nagyapát, szomorúsággal tölt el bennünket távozása. Több ő számunkra, mint a templom sekrestyése, és a plébánia gondnoka. Precíz, pontos munkája mellett, kedves, közvetlen, mindig és mindenki számára szolgálatkész személye hamar az egyházközség szeretett és közkedvelt „Jánosává” tette. Ki ne emlékezne – többek között – akár a majálisok „kávéházaira” vagy a népszerű „teaházakra”, de ott volt támogatólag sok-sok ifjú ministráns első önálló

oltárszolgálatánál, s ha bárkinek bármi problémája akadt, bízhatott benne, hogy „*majd a János megoldja*”. Mindezek mellett jutott ideje, hogy a különböző közösségek munkájába is bekapcsolódjék. Hát, ilyen ember az a János. Most, hogy elmegy, imádkozunk érte, hogy további élete során a Jóisten adjon neki egészséget, boldogságot szerettei körében. S természetesen visszavárjuk – immár vendégként – közösségeinkbe. Kedves János, Isten veled!

*

„...Jézus azért jött, hogy életünk legyen, túlcsonduló, másoknak is mindig adni kész életünk. Húsvéti győzelmével erre az életre szabadít fel az önző, önmentő, csak önmagunkat bizlaló konzumizmusból. A Feltámadott – az emmausi tanítványokhoz hasonlóan – kész mellénk szegődni, Megnyitja szemünket, és elküld a feltámadás, az új élet örömbírével mindazokhoz, akik még reményvesztve és céltalanul bandukolnak az élet országútján.”

Gáncs Péter: Az emmausi úton (Képmás melléklet; 2006. április)

Béres György

Átfestették a „Haligalit”...

...s amint a képen látható, immár az utolsó simításokat is elvégezték, így „ingatlanunk” most, a tavasz kezdetén, ismét makulátlanul fehér. Örökre így marad? Nyilván nem, hiszen egyrészt az Önkormányzat által rendelkezésre bocsátott „anti-graffitis festék” sem csodaszer, másrészt a falak idővel előbb-utóbb újból beszürkülnek, még akkor is, ha az önmegvalósító graffiti-művészek – ami szinte elképzelhetetlen – esetleg nem veszik újra „kezelésbe”. Hogyan tovább? Nincs más megoldás, mint évente, négy évente újra festeni?

(Kedves János - folytatás az 1. oldalról)

Biztos pont volt ez a hely, megpihenés a kinti rohanásból, része az életünknek. És ha bármilyen ötletünk, kívánságunk, vállalt feladatunk során hangzott el a mondat: *János, ugye, megcsinálod?* – akkor azzal a nyugalommal készülhettünk, hogy az meg is lesz. Megszereled, elhozod, összeállítod, kitalálod, berendezed, ott leszel – sokkal-sokkal többet, mint amit ez a munkakör és a józanész megkívánt volna. Mindezt olyan lelkülettel és szeretettel, amibe kapaszkodni lehetett, ami csendesíteni tudott, ha azt kellett; biztatni, ha arra volt szükség, vagy éppen együtt örülni, ha úgy adódott. Biztos tudással és alázattal szolgáltad a liturgiát, magadénak érezted a templomot.

Megértjük, persze, Dunakeszi messze van, a család belefáradt, hogy sosincs közös ünnep, vasárnap, hétköznap este, a két unokának meg nagyon hiányzik a nagyapa, meg ők is neked.

Mindent megértünk, csak....

Jó, hogy itt voltál. Amikor mindnyájunkat felkavart a távozás híre, az is ebből az érzésből fakadt, mert tudtuk, hogy valami megváltozik visszavonhatatlanul. Igazából nem is téged sajnálunk, aki újat kezdesz, hanem magunkat. Hogy a kis herceg melyikünkhöz szól? Talán inkább hozzánk:

S ha majd megvigasztalódtál (mert végül is mindig megvigasztalódik az ember), örülni fogsz neki, hogy megismerkedtél velem. Mindig is a barátom leszel. És szívesen fogsz együtt nevetni velem. És néha kinyitod majd az ablakodat, csak úgy, kedvtelésből... És a barátaid nagyot néznek majd, ha látják, hogy nevelsz, amikor föl nézel az égre. Te meg majd azt mondod nekik: „Igen, engem a csillagok mindig megnevettek!” Erre azt hiszik majd, hogy meghibbantál. Szép kis tréfa lesz...

– Tudod, milyen jó lesz? Én is nézem majd a csillagokat. Minden egyes csillag kút lesz, rozsdás csigával. És mind innom ad majd.

Hallgattam.

– Olyan mulatságos lesz! Neked ötszázmillió csengettyűd lesz, nekem ötszázmillió forrásom...

A csengettyű, még ha nálunk gong is van, a templomhoz tartozik, így meg a sekrestyészhez is. Kezed nyomát őrzi itt minden, ezek a mi forrásaink. Mi pedig adjuk a gong szavát, a csengő hangját, a harang zengését; a mi ötszázmillió csengettyűnket... És ezután is ugyanarra az égre nézünk föl..., és mosolyogni fogunk....

Kívánjuk, hogy új munkádban is megtaláld a helyed, és jó egészségben, sok örömben lehess együtt a családdal!

mindnyájunk nevében
szeretettel

Lukács Kriszta

A schola nagyböjti lelkigyakorlata

„Mester, jó nekünk itt lenni” – a vasárnapi evangélium a mottója is lehetett volna lelkigyakorlatunknak.

Az ciszterci nővérek érdi Regina Mundi monostora gyönyörű környezetben, egy dombtetőn található. A helyszín adottságai alkalmasak arra, hogy a nagyváros zajától távol, szinte a természetbe vonulva készüljünk a Húsvét misztériumára.

Bíró László püspök atya gazdag szellemi és lelki táplálékban részesített bennünket. Beszélt arról, hogy a hit kultúrát, civilizációt teremt. Föl kell

éleszteni szívünkben a misztérium iránti érzéket, mert a jövő kereszténysége misztikus kereszténység lesz vagy megszűnik. Személyes létünk Istentől van. Istenbe ágyazódik, Istenhez tér meg. Belső megújulásra kell törekednünk, és elkötelezett keresztényekké kell válnunk. Az állandó megtérés ad új erőt hivatásunk prófétai dimenziójához, így tudunk hiteles tanúi lenni az élő Krisztusnak. Ha felfedezzük az Ige magvait, Krisztus szeretetének jelenléte leszünk.

A püspök atya lényegre törő, gyönyörű gondolatain még so-

kat kell elmélkednem és a Szentlélek segítségét kérni, hogy éljem is őket. Szívszorító érzés volt a rózsafüzérezés plébániánk egy kis betegéért és a virrasztás hazánkért és szereteteinkért. A vasárnapi mise, amire már fönt utaltam, meghatározó része volt a könyörgés, amit mindenki saját maga fogalmazott és mondott el. Így ezen a misén harminchét könyörgés hangzott el egymás után.

Zárógondolatként püspök atyát idézném: „Légy olyan, amilyennek Isten megálmodott téged!”

Bogár Mariann

Az elsőáldozók felkészülése ***Elsőáldozók zarándoklata*** szeretnélek Téged minden több újdonságot is tartalmazott ebben az évben. Szeretnénk, ha ezek a próbálkozások hagyománnyá válnának. Az elsőáldozás nem csupán a gyerek számára esemény, hanem az egész család ünnepe is. Ez állt az előkészület középpontjában. A gyerekek a szüleikkel együtt vettek részt adventben roráté-misében, márciusban közös szentségimádáson, a szülők számára pedig beszélgetéseket szerveztünk *a gyermek vallási nevelése és a szentáldozás, mint a család egysége* témákban. Mindezeknek szép összegzése volt az április 8-án tartott máriabesnyői zarándoklat, ahol 25 család vett részt kisebb-nagyobb gyermekekkel, az iskolai hittanosok éppúgy, mint a plébániaiak, ami már önmagában is öröndetes eredmény.

Az időjárásra semmi panaszunk nem lehetett, kicsit hűvös, de ragyogó kirándulóiódó volt, igyekeztünk is minél több időt a szabadban tölteni. A máriabesnyői kegytemplom plébánosa fogadott bennünket kedves szavakkal, majd bemutatták a templomot, az altemplomot és a kriptát. Ezt követően az oratóriumban forró teával láttak vendéggül minket, ami nagyon jólesett. Ott maradhattunk a hazai elfogyasztására is, és ott zajlott le a Mária-kegyhelyekről szóló vetélkedő is, amelynek összeállításáért és jóhangulatú lebonyolításáért a Laber-családot illeti a köszönet.

A szellem és a test felfrissülése után a lélek erősítése következett: a szabadtéri oltárhoz mentünk közös imádságra. László atya bevezető gondolatai után gyerekek és felnőttek mondták el a maguk által megfogalmazott kéréseket, imákat, amelyekben egyaránt szó volt a Jézussal való találkozásról, az árvízről, a szülők felelőségéről, Réka gyógyulásáról, mindenről, ami a szűkebb-tágabb közösség öröme, gondja, kérése. Itt került sor arra is, hogy az elsőáldozásra készülő gyerekek aláírják emléklapjukon a fohászt: *Jézusom,*

szeretnélek Téged minden szentmisében magamhoz venni, és Veled menni az emberek közé!

A Szűzanya segítségét kérve mondtuk el a loretói litániát, majd a Boldogasszony, Anyánk elénekelésével zártuk a szabadban is meghitt, bensőséges imádságot.

Délután a besnyői temetőben fölkerestük Teleki Pál miniszterelnök sírját, ahol a Himnusz elénekelve tisztelegtünk, valamint egy 48-as honvédezedes nyughelyét, ahol a hazáért imádkoztunk.

Rövid játéokra még maradt idő, és egy békeségben, már lassan egymás számára is ismerőssé váló közösségben eltöltött szép nap után indulhattunk haza.

A végére pedig engedtessek meg a hitoktató személyes öröme: élt itt régóta egy furcsa félelem, sose mertük imádkozni hívni a hittanos családokat, féltünk, hogy az önmagában kevés „vonzerő”. Ha szerveztünk is valamit, mindig programokon gondolkodtunk. Most kezdettől fogva arról beszéltünk, hogy imádkozni meggyünk, és aki tudott, mindenki eljött.

Sokkal többet lehetne Jézusra bízunk....

Lukács Krisztina

A gyimesfelsőlóki líceum kórusa templomunkban

A Fidesz április 4-i, Kossuth-téri választási nagygyűlésének záróakkordjaként a gyimesfelsőlóki Árpádházi Szent Erzsébet Római

Katolikus Líceum kamarakórusának előéneklésével zengett fel a magyar és a székely himnusz. A kórus hazai „szereplését” *Blazsouvsky Gábor*, a Németvölgyi úti Walzer szálloda tulajdonosa szponzorálta, így hívó közösségünket az a megtiszteltetés érte, hogy a kórus a mi templomunkban „fellépve” tett eleget a „vasárnapi misehallgatási kötelezettségének. Éneküket hallva felismertük, hogy – 40 évvel a zsinat után is – még mindig mennyire helytelenül használjuk például a fenti „misehallgatási kötelezettség” fogalmat, hiszen ezen április 4-i fél 11-es szentmise korántsem kötelezettség-teljesítésről, vallásunk előírt penzumának kipipálásáról, hanem éppen fordítva, a liturgia örömnepéről szólt, azaz esetünkben az mulasztott sok szépet és felemelőt, aki nem volt jelen ezen a misén. Egyházunk ősi liturgikus gyökereit felmutató, fokozatosan újuló szertartásainak – többek közt tehát a Tünde vezette scholának – köszönhetően szentmiséink már eddig is sok-sok lelki élménnyel gazdagítottak minket,

ezen a vasárnapon azonban mást, nem túlzás, bizonyos szempontból többet kaptunk: az erdélyi fiatalok életerős, telt hangján előadott énekek az egyszerű, tiszta hit adta optimizmusról tettek tanúságot, azaz arról, hogy a remény, mint fogalom nem mindig igényel mély teológiai magyarázatot (v. ö. pl. „Gál Feri bácsi” *Az örök élet reménye* c. könyvével), legtöbbször elég, ha nyitottak és őszinték vagyunk. „Torokból énekeltek”, persze, hiszen nem járhattak se zenei általánosba, se konziba, s a gregorián elemeit sem a Zeneakadémián sajátították el - mégis lélektől lélekig szóltak. Úgy, mint pünkösdkor a csíksomlyói nyeregben a zarándokok visszhangzó énekei. Semmi sallang, semmi hatásvadászat, „csak” a belülről fakadó érzés. Hasonló élményem volt a pa-

lócok lakta nógrádi falvak szentmiséin, meg Horvátországban vagy például Liptószentmiklóson, ahol a Szt. Miklós-templom gótikus ívei közt döngve visszhangzott a hívek (többnyire fiatalok, sok-sok kismama és gyermek) öntudatos éneke, így – bár szlovákul nem értek – a mise minden mozzanatát magaménak tudva egyúttal irigység is elfogott, hogy íme, van még hitüket, összetartozásu-

kat spontán énekléssel megvalló közösség. Most – természetesen – mind az ének, mind a szentbeszéd (melyet maga a szentmisét celebráló *Berszán Lajos* esperes atya, a líceum létrehozója mondott) magyarul hangzott el. Külön öröm volt autentikus előadásban hallani azt a Csángó Miatyánkot, melyet mi a kis Rozi előadásában már megismerhettünk. Ezen a szép délelőttön tudatosodott bennünk, hogy – mint ahogy az *Selmeczi György Szöcs Géza* versére komponált *Millenniumi Óda* c. kórusművében elhangzott – mi itt, a Kárpát-medencében valamennyien „*Isten szötte óriási dallam*” részesei vagyunk, ráadásul Szent István örökösei is, akinek sohasem mulasztjuk el megköszönni, hogy „*ezer éve mondod, mindig van remény.*”

A líceum egyébként több éve működik, óvodától a felső tagozatig ill. gimnáziumi osztályokig (teológia, filológia és kémia-biológia szakokkal). Zömmel csángó gyermekek tanulnak ill. laknak itt, mintegy 300-an. Képzett tanári kar tanítja ill. neveli őket. A diákok szimbolikus összeget fizetnek fenntartásukra, a szegényebbek díjmentesen tanulnak.

Szende Ákos

„Szeretetalkalom” – húsvéti idő Firenzében

Vendégként eltölteni egy teljes ünnepkört egy külföldi közösségben nemcsak nagy kegyelem, hanem érdekes és tanulságos élmény. Énekekkel és szóval bekapcsolódni az ünnepbe azt jelenti, hogy a húsvéti misztériumot magunkénak valljuk hazánktól több száz vagy akár ezer kilométerre is.

A Firenzei Érsekség – amelynek védőszentje szintén Keresztelő Szent János – hónapok óta készítette elő azt az ünnepségsorozatot, amelyben e sorok írójának a *Santa Maria del Fiore – székesegyház* kórusának énekeseként és lektoraként része lehetett Firenze városában. A hamvazószerdai szertartást – akárcsak a nagyhét teljes liturgiáját – *Ennio Antonelli* bíboros-érsek celebrálta a kanonokok, az idén kivételesen nagyszámú (majdnem húsz) szeminarista és a hívők sokasága előtt. Mivel itt az emlékeztető jelet nem a homlokra, hanem a fejtetőre kapják a résztvevők, mindnyájan kissé „megőszülve” hagytuk el a templomot. „*A bőjt a test imádsága, kommunikációja Istennel*” – emlékeztetett szentbeszédében az érsek. A reneszánsz város mindenestre nehezen csendesült el, talán ezért is volt felemelő az az utcai keresztút, amelyet több plébánia részvételével a firenzei alapítású szerzetesrend, a szerviták szerveztek templomuk, a *Santissima Annunziata* (Legszentebb Angyali Üdvözet) előtti térről indulva. A kereszt mögött éneklő és imádkozó tömeg az örök karnevál utcáin templomtól templomig járva követte Jézust a stációkon, míg végül a dómtéren álló *Battistero* (Keresztelőkápolna) *Lorenzo Ghiberti* öntötte aranykapuján, a *Porta del Paradiso*n keresztül egyesült a többi közösséggel, énekes imádságokkal, rövid olvasmányokkal emlékezve.

A nagyböjti készületet a legtöbb templomban szentségimádás, rózsafüzér és keresztút hirdette, egyik szombaton maga a bíboros indult el a stációk mentén a fiatalokkal a *Santa Croce* (Szent Kereszt) ferences templomba. A „kisebb testvérek” egy három szekcióból (ökumenizmus, filozófia-teológia, művészet) álló előadássorozatot is szerveztek, amelyen neves olasz egyetemi oktatók és közéleti személyiségek szólaltak fel.

A helyi közösségek nagy odafigyeléssel és szeretettel emlékeztek meg az Anyaszentegyház patrónusa, Szent József ünnepéről is. Különösen megható volt az egykori magtárból kialakított templom, az *Orsanmichele* szertartása, amelyet a város szívéből egyre inkább kisvárosokba áramló családok és az Emmanuel-közösség szervezett. A prédikáció végén a hívők a Megváltó nevelőapjának képét csókkal illeték, majd mindenki átvehetett egy családi fohászt,

amelyet Őszentsége, XVI. Benedek pápa írt. A szentmise végén a celebráns atya vezetésével – aki maga is egy ifjú testvért vett nyakába – a *Bernardo Daddi* által 1346-ban festett Madonna-kép elé vonultunk énekelni.

Az Úr dicséretében – éppen úgy, mint Magyarországon – többféle éneklési stílus, közösség osztozik. Kétségtelen, a legautentikusabb a Dómban a *Schola Cappella Gregoriana*, amely kizárólag gregorián dallamokat énekel s évközi időben a vasárnapi, latin nyelvű szentmisén szolgál, most azonban a nagycsütörtöki szertartást vezette. A feszület előtt méltósággal hódoló papság és a hívek hosszú sorban kanyarogtak a székesegyházban, ezért hirtelen végtelen hosszúnak tűntek az előzetesen gyakorolt kvadrát lejegyzésű dallamok, ugyanakkor most először nyíltak ki előttem teljes szépségükben.

A nagypénteki kereszthódolat – amely, hasonlóan a legtöbb processzióhoz, a keresztelőkápolnából indult – egyben a székesegyház Nagykórusa szolgáltatásának kezdetét is jelentette a nagyhéten. Az énekkarnak tekintélyes a múltja, hiszen legelső formájában a XV. század derekán, *Cosimo Medici* pártfogása alatt zengte az Úr dicséretét. Az alig egy évtizede még majdnem 150 fős kórus pár éve új, világi karnagyot és korrepetitorokat kapott sötétkék, reverendaszerű öltözeté mellé. Repertoárjuk több száz miséből, motettából áll, amelyekből évközben koncerteket is szerveznek Toscana-szerte. Nagyszombaton, a virasztás alkalmával, amikor a *Brunelleschi* tervezte vi-

lághírű kupola *Giorgio Vasari* és *Federico Zuccari* 1579-re elkészült, monumentális, félelmetes Utolsó ítélet-freskója teljes sötétségbe borult, a szentelt tűz apró szentjánosbogarakként érkező fényeit követve a bíboros – az Egyház ősi szokását felelevenítve – kiszolgáltatta a bevezető szentségeket egy katekumennek.

Húsvétvasárnap kora reggeltől hatalmas tömeg készült, illetve várta az Úr Jézus Feltámadását. A főoltár feszülete fölé óriási pálmág került még előzőleg, de a kápolnákat most szinte teljesen elborították a fehér virágok, amelyek az apszisban összefüggő „hegyet”, kivirágzott „szent sírt” formáltak (*felvételünkön*). A bevonulást – történelmi jelmezt viselő katonáktól és fúvosoktól kísérve – kórusunk vezette a keresztelőkápolnától egészen a főoltárig. A szentmise kezdetén a diadalmas orgonaszó felharsogása után, mintegy jelre színes petárdák robbantak a főkapu előtt álló, ló vontatta úrkoporsó körül (*a másik képen*). Ugyanekkor a szentély közepén álló, létra támasztotta,

magas „szégyenoszlop” közepéről is rakéta szállt fel a főhajóba, s felröppent a galamb, amely a firenzei hiedelem szerint, ha visszaszáll a Dómra, szerencsét hoz a közösségnek (idén nem így történt)...

Szentbeszédében az érsek megköszönte a liturgiában és a szervezésben részt vevők, illetve a betegeket látogató családok szolgálatait, s a pápa első enciklikájához kapcsolódva felhívta a figyelmet, hogy keresztény életvitel a szeretet megnyilvánulásának lehetőségeinek, alkalmainak keresését is jelenti. A körmenetben, ahogyan az egész nagyhéten, megható volt a változatos korú és bőrszínű kispapok igyekezetét, szervezőkészségét látni, tapasztalni. Bár a város nagy figyelmet fordít immár századok óta a látogatók elvárásolására, a legszebb az volt, hogy a szertartások sora érezhetően a hívők közösségének szólt elsősorban, s ezen túlmenően, másodsorban igyekezett helyi hagyományok alapján nagyszabású ünnepet szervezni a lakosság egészének.

Végtelen sorban követték egymást a komolyzenei koncertek, napi gyakorisággal a *Santa Maria dei Ricci* apró, korabarrokk templomában, amelynek régi freskója felújításra vár. A városban húsvét-ra készült el *Gentile da Fabriano* egyik táblaképeinek restaurálása, s a korai reneszánsz dóm első jelentős mestere, *Arnolfo di Cambio* szobrászatát bemutató tárlat. A világi kurátorok munkáját és a kulturális életet az Egyházzal való példamutató összetartás jellemzi, kiváltképp *Timothy Verdon* prelátus, az egyházmegye kulturális ügyekkel megbízott, amerikai származású kanonokja révén, aki maga is művészettörténész.

Bárki, aki csak egyetlen szent esemény erejéig részt vett a húsvét misztériumának ünneplésében, sokat kapott ettől a közöségtől, de nincs ez másként a világ többi pontján sem. Megköszönni, imában megemlékezni ezekről az alkalmakról talán az első alkalom a szeretet gyakorlására, továbbfűzve a lilimos város érsekének ünnepi szentbeszédét.

Jakab Péter

Templomunk új művészi alkotással gazdagodott. Az oltár előlapján látható *Sikota Győző* templomunknak ajándékozott, Zsolnai-kerámiából készült műve. A művészettörténész, iparművész alkotót és alkotását *Wojnárovits Lászlóné* írásával mutatjuk be:

„Egyházművészeti munkásságának kiemelkedő része a rendszerváltás időszakában helyreállított Gellért-hegyi sziklatemplom pirogránit főoltára. A természeti környezetbe jól illeszkedő, szinte geometrizáló alkotás előlapján található az az eoziinkompozíció, melynek egy példánya a kiállításon is látható. A három hal körvonalba komponálásával, sugárirányú elhelyezésével szuggesztív jelképet hozott létre. Köztudomású

Az oltár új díszé

ugyanis, hogy a hal a kereszténység egyik legfontosabb szimbóluma; már az őskeresztény időkől láthatók ennek nyomai. S ez a mű éppúgy emlékeztethet a Szentháromságra, mint pl. Máté evangéli-

umában Krisztus halálára és feltámadására. De tudjuk, hogy a hal jelképezi az embert, és a hal görög nevéből vezethető le magának Krisztusnak a neve. Ez az egyénien megfogalmazott jelkép-együttes szépen, tisztán jelzi tehát a főoltáron a keresztény jellegzetességeket. Sikota Győző ezt követően elhelyezhette e kompozícióját Lakitelken, a Callmayer Ferenc által tervezett Szent Istvánkápolnában, valamint Ausztráliában, Melbourne-ben is. E mű inspirálta *Karafiáth Orsolya* versét:

Halak zöld kőben rögzült mind a három.

Együtt jelkép, külön-külön jelentés.

Együtt az új, az eljövő jele,

külön magány, imádság és vezeklés.”

A lóca áll egy ülésdeszkából, háttámlából, legalább négy lába van és többnyire két kartámasza. Bár lehetséges, hogy az asztalosok mindezeket a részeket más-képp nevezik. De szolgálhat lócaúl egy kellő hosszúságú, egyenes, nem feltétlenül lehántolt fatörzs is, esetleg három-négy, ügyesen úgy rakva egymásra, hogy az üldögélni kívánó személy biztonságosan helyezkedhessen el rajta és még a hátát is nekitámaszthassa a ház falának, ami lehet a háznak akár az utca felőli, akár az udvarra néző oldalán.

A mai világban már elképzelni is nehéz, micsoda fontos szerepük volt a lócaúknak a falu társadalmi életében, a hírek mozgásában és az öregség terheinek megkönnyítésében. A falu íratlan erkölce szerint nem akárki ülhetett ki a lócára és nem volt ám az se mindegy, hogy mikor tette ezt. Munkaképes korú férfiember sose ült ki oda még akkor se, ha betegsége esetleg hosszúnak ígérkezett. Az öreg, az igen. Szívta a pipáját, nézelődött és nagy néha megszólalt. No de fiatalon?! Szégyen lett volna mutogatnia magát, hogy íme, lássátok, nem tudok se aratni, se kapálni. Az asszonyok, az más. A fiatal lányok, asszonyok, hét közben ki nem ültek volna a lócára még alkonyatkor, fejes után sem. Nem illett volna. De ha valaki már túlhaladta a negyvenet, az vasárnap este, de csak este, nyugodtan letelepedhetett két hetvenéves mellé harmadiknak. Már nem szólt meg a falu. Az egészséges, élénk gyerekek pedig, akiből akkortájt bőséges volt az áldás, ha úgy hozta a kedvük, akár fél napokat is ugráltak fel és le, nyaktörő mutatványokat végeztek a lócán. Amíg nem jött az öreganyjuk, aki leseper

LÓCA A HÁZ ELŐTT

őket onnan.

Amikor Rozi *nene* a házhoz került - több mint hatvan éve annak már — még csak két szálfával volt a ház utca felőli falánál a földre fektetve lócának. Nem sok dolga volt velük. Betegeskedő apósát, később anyósát kikísérte, meg visszakísérte, ha nem feltétlenül akartak ágyban feküdni. Pár évvel ezelőtt a veje faragott neki egy igazi lócát, azon aztán örömmel eltanyázni órákon át, hacsak nincs nagyon rossz idő. Aki idős is, meg beteg is, nincs kiteszítva a világból, ha a lócán ülve széttekint maga körül, mert mindig történik valami, vagy elmegy a ház előtt valaki és esetleg pár szót ejt vele. Rozi *nene* mindenről tud, ami a faluban vagy a környéken történik, esetleg nem is történik, csak éppen mondta valaki, hogy az úgy volt, a másik meg, hogy nem is úgy volt, hanem másképp. Ő mindenképpen továbbadja valakinek az esemény minden változatát. A veje nagyon haragszik ezért, már azt is mondta, hogy ha az anyósa még egy csúnya pletykát kavar, aprófavá hasogatja a lócát. Azóta Rozi *nene* kicsit visszafogja magát, de az bizony elég nehezebbre esik. Csak ne volna annyira érdekes híreket összeszedni, aztán terjeszteni.

És ne romlana annyira a halála! A kisbíró a közelben dobol, összesereglik a környező házak népe, de ó jaj, Rozi *nene* nem mindent hall. Se baj. Kitölti a házakat a képzeletével. Vagyis jobban tud mindent még a kisbírónál is. Az ilyenért haragszik ám igazán a veje! Megkapja a kioktatást, hogy ne terjesszen rémhíreket. Ahogy süketül, egyre szegényedik, korlátok közé szorul az élete. Akkor se megy

be a házba, nem, nem fekszik le. Hiszen akkor még embert se nagyon lát.

A lánya néha kihoz egy szakajtónyi babot, hogy „fejtse, édesanyám, ha kedve van”, vagy krumplit azzal a kéréssel, hogy „hámozza meg, édesanyám, ha kedve tartja”. Kedve éppen lenne, ideje meg még inkább, de egyre nehezebben mozognak az ujjai, mintha bütykösek lennének. Ezekkel a nehezen irányítható ujjakkal valaha finom munkát végzett, nem is munka volt az talán, inkább valami meseféle. Húsvéti tojásokat festett. Olyannyira sikere volt, hogy a festett tojásokat még külföldi kiállításra is kivitték és azok az idegen népek még rendelték is további tojásokat. Egyetlen egy képességét meghagyta neki a Jóisten, és pedig a látása élességét. Amikor a Borcsa elpanaszolta neki, hogy eltűnt a vörös macskája, amit szerfelett kedvelt és ő, Borcsa, nagyon remélte, hogy hamarosan megajándékozta gazdáit néhány bájos, vörös cicával, amit majd szétajándékozhatnak a gyönyörű cicamama más rajongóinak. De hát az eltűnt, nyomát se lelik. Akkor Rozi *nene* máris előállt a vigasztalással, hogy „dehogyan tűnt el, tegnap láttam a vörös macskákat a szemközti háztetőn”. És a macska még aznap hazajött. Rozi *nene* hálás fohászt mondott azért, hogy a Mindenható legalább a látását meghagyta, ha minden másban veszített, gyengült is.

Egy csakugyan verőfényes napon, amikor már végre ki merték mondani az emberek, hogy kitavaszkodott, vékony hangocska köszönt rá Rozi *nenére* a kerítés másik oldaláról, az utcáról. „Adjon Isten minden jót, bejöhetek?” Hát hogyan. Ez Julcsi a har-

madik szomszédból. A kezében egy szépen varrott zsebkendőben tartogat valamit. „Hű, de ismerős nekem ez a húsvéti festett tojás!” A kis Julcsi nevetett. „Ezt a tojást Rozi nene csinálta éppen tizenöt évvel ezelőtt, hogy a mamámnak ajándékozhasssa az én születésem alkalmából. Hogy szép legyen a fogadtatásom.” Átcsúsztatta a zsebkendőt a rajta fekvő kis remekművel együtt az öregasszony tenyerébe. Az csak nézte, nézte, amíg meg nem indult a szeméből az első könnycsepp. Aztán a többi. „Megismerem, minden munkámat megismerem még ennyi idő után is! Én festettem, igen, ma is vállala-

lom. És akinek ajándékoztam, az megőrizte, megbecsüli, elmondja a lányának is, hogy én csináltam ... Istenem, hát mégis érek valamit!” „Ne sírjon Rozi nene, mert én is mindjárt rákezdem. És akkor nem fogom tudni elmondani a másik dolgot, amiért eljöttem. Már hogy hárman is szeretnének megtanulni magától tojást festeni. Két osztálytársamat is érdeklí. Az osztályfőnkünk is nagyon biztat.” Ez már sok volt Rozi nenének. Ezek a lányok már nem falusiasan öltöznek, nem viselik a hagyományos sok szoknyát, sok mindent tanulnak a városban és éppen húsvéti tojást akarnak festeni és

éppen tőlem akarják megtanulni? Folytatta a sírást. „Istenem, Istenem, de jó is vagy hozzám.” Szippantott néhányat, aztán kimondta a döntést. „Gyertek. Elmondom, mit hozzatok, részletesen elmondom, mit kell tennetek. Ha én vonalat húzok, nem biztos, hogy az odakerül, ahová kéne. De akkor már előre szölok, hogy ne görbe legyen, hanem egyenes. Vagy fordítva.” A kis Juli is szippantott, mosolygott, bólintott. „Minden úgy lesz, Rozi nene. A lóca körül lesz a gyülekező.

Budapest, 2006. ápr. 11.

Kalászi Lili

A Felső-Krisztinához több házaspáron keresztül kötődő közösségünk négy évvel ezelőtt csatlakozott a MÉCS Családközösségekhez. Azóta, bár korántsem aknáztuk ki a MÉCS által kínált számos lelki megújulási lehetőséget, mégis sokat köszönhetünk az évről-évre feldolgozott MÉCS témakörök lelki és gondolati gazdagodást segítő tematikájának.

Bíró László püspöknek, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia családreferensének a MÉCS honlapján közzétett ajánlása eképpen hívja fel figyelmünket e témagyűjtemények hasznára: „Sok keresztény család érzi: a mai világban igen nagy szükségük van arra, hogy más családokkal megerősítő, baráti közösséget alkossanak. Ezért sok család hoz létre családközösségeket. A MÉCS nekik kínál konkrét segítséget. Rége óta bevált beszélgetési módszereink, jól felépített éves tematikáink keretbe foglalják a rendszeres közösségi beszélgetéseket. Hasznos segítségüket szeretettel ajánlom a családközösségeknek és vezetőiknek.”

A spanyol származású *Gabriel Calvo* atya 1976-ban az Egyesült

A MÉCS Családközösségek

Államokba alapította a FIRES szolgálatot (Families /családok/ – Intercommunication /párbeszéd/ – Relationships /kapcsolat/ – Experiences /élmények/ – Services /szolgálat/). A FIRES programok és kiadványok mindegyike a család és az egyén hitben, szeretetben, egységben való növekedését szolgálja. Calvo atya könyveit és programjait azóta számos nyelvre lefordították, így magyarra is.

Magyarországon az első MÉCS közösségek létrejöttét 1996-ban a Keresztény Családközösségek Nemzetközi Szervezete (ICCFM: International Confederation of Christian Family Movements) és Bíró László püspök kezdeményezte. A magyar MÉCS elnevezés egyrészt szentírási jelképre utal, másrészt a csoportbeszélgetések felépítéséből adódó betűszóra. *Josef Cardijn* bíboros „Láss - Ítélj - Cselekedj” módszere alapján a beszélgetések három fő részre tagolhatók: **Megfigyelés** (személyes tapasztalatok, élmények) - **Értékelés** (a felvetődő problémák értékelése a krisztusi tanítás fényében) - **Cselekvés** (elhatározások megfo-

galmazása).

Ma mintegy ötven MÉCS közösség működik országszerte. Az éves MÉCS füzetek tíz alkalom beszélgetési anyagát tartalmazzák a következő témasorozatokban: Alapértékeink, Erős házasság, Vágyak és korlátok, A szeretethimnusz és a házasság, Szentségek és életfordulók, Erőforrásaink, Ünnepeink, Az öt szeretetnyelv, A házasság második évtizede, A család a harmadik évezredben.

A külön-külön működő MÉCS közösségek az év során néhány alkalommal találkoznak egymással. Ilyen alkalmak például az 1999 óta Magyarországon is rendszeresen megrendezett MÉCS Napok. A MÉCS működéséről, lelkigyakorlatairól, kiadványairól bővebb információt találhatunk a www.mecs.org.hu honlapon.

A MÉCS rövid bemutatását Calvo atya gondolatával szeretném zárni, akinek üzenete túlmutat e lelkeségi mozgalom keretein, és minden keresztény házaspár számára követendő életprogramot kínál: „Házastársak vagytok: arra születettetek, hogy szeretetet árásszatok mindenfelé!”

Pécb Olívia

„Színes, pompás az emberi világ, ha Krisztusnak él”

Cursillo – a kereszténység rövid tanfolyama

De colores! (magyarul: Tárka!) – ezzel köszönti egymást a cursillisták, a Cursillo mozgalom tagjai. Ez a köszöntés és a jelkép, a színes halacska jól kifejezi a *cursillista* lelkiületet: a világ, amiben élünk nem szürke és unalmas és az emberek, akik között élünk mind egy-egy csoda, Isten teremtő erejének megismételhetetlen, pompás bizonyítéka. A „titok”, ami kiszínesíti számunkra az emberi világot az, hogy felismerjük a mindenkiben ott rejtő Krisztust.

A kezdet

A mozgalom spanyol neve magyarul „kis tanfolyamot” jelent. Gyökerei az 1936-39-es spanyol polgárháború idejére nyúlnak vissza. Az 500 ezer halott (köztük mintegy 4000 pap) borzalmas áldozatot jelentett. A háború során erkölcsileg lezüllött ország lelki megújítására a katolikus egyház nagyszabású zarándoklatot szervezett Santiago de Compostelába, Szent Jakab apostol sírjához. A zarándoklat vezetői felkészítésére rövid, egy hetes tanfolyamokat szerveztek. A sikeres zarándoklat után sokakban felmerült a kérdés, hogy hogyan lehetne megőrizni az esemény tüzes lelkiületét a mindennapokban? 1939-ben egy fiatal világiban, Eduardo Bonninben fogalmazódott meg a gondolat, hogy tulajdonképpen az egész életünk egy zarándoklat, amelyben egymást lelkesíthetjük és segíthetjük. Gondolatai középpontjában az állt, hogy a világot és az embereket nem a szervezetek és az intézmények, hanem az őket körülvevő környezet mozgatja, befolyásolja. Ha jobba akarjuk tenni az embereket, ha segíteni

akarunk nekik a Krisztus felé vezető út megtalálásában és az azon való haladásban, akkor ezt a környezetet kell először megváltoztatni. A változtatás pedig csak személyes, keresztény, baráti kapcsolatokon keresztül történhet. Módszerének alapja az a VI. Pál pápától származó gondolat, hogy „az embereknek nem tanítókra, hanem tanúságtevőkre van szüksége”.

A mozgalom

A cursillo mozgalom a világi keresztények apostolkodását segíti elő. Ezt a kereszténységüket komolyan vevő, elhivatott emberek kis közösségeivel, csoportjaival éri el. Az alapító elgondolása szerint a cursillisták 3-5 fős csoportokat alkotnak és az apostolkodás valamely konkrét formáját megcélözva tevékenykednek abban a közegetben, ahol élnek: az otthonukban, a munkahelyükön, a plébániájukon, mindenféle civil közösségekben.

A mozgalomba való bekapcsolódás és az apostolkodás elindítása egy három napos, mindig csütörtök estétől vasárnap délutánig tartó lelkigyakorlattal történik, amit külön is cursillónak hívunk. Tapasztalat szerint az egynemű idegenek könnyebben megnyíl-

nak egymás felé, ezért férfiak és nők számára külön szervezik a cursillót. A résztvevők száma rendszerint 20-30 fő közötti. A három nap során két pap és néhány világi munkatárs elmélkedésével és tanúságtételével a „jelöltek” átérzik Krisztus szeretetét, saját maguk rejtett mélységei tárulnak fel előttük, és egyben maguk is közösséggé válnak. Nagy szerepe van a közös imáknak, az érzések megosztásának, a beszélgetéseknek és nem utolsósorban a közös étkezéseknek. Az alaphangulat mindig vidám, baráti, ami segíti a kezdeti félelmek és szorongások gyors feloldódását és a baráti légkör kialakulását. A cursillós három nap olyan lelki élményt jelent, amely képes a tüzet hosszú ideig megtartani bennünk. Az ezt követő időszak, az „utó-cursillo” során a résztvevők lakóhely, ismeretség vagy szimpátia alapján bekerülnek egy kiscsoportba – esetleg saját kiscsoportot szerveznek – és elkezdődik az apostoli munka. A csoport rendszeres összejövetelekkel tartja fenn a kapcsolatot egymással és Krisztussal.

A mozgalom szinte az egész világon jelen van. Magyarországon több egyházmegyében (Esztergom-Budapest, Kalocsa-Kecskemét, Szombathely, Vác) van önálló szervezete papi és világi vezetőkkel. A mi egyházmegyénkben a papi vezető *Beöthy Tamás SJ* atya, világi vezető *Telek Mihály*. Indító három napos lelkigyakorlat évente négyszer-hatszor van, rendszerint Leányfalun. 1989, a Cursillo hazai megjelenése óta mintegy 200 lelkigyakorlatot tartottak, a cursillisták száma több mint 5000 fő, köztük sok pap és néhány püspök is. Az elmúlt években a magyarországi munkatársak közre-

működésével többször tartottak lelkigyakorlatot Erdélyben, Kárpátalján, a Vajdaságban. Van saját újságunk – a címe „De Colores” –, rendszeresek a területi összejövetelek. az ún. ultreya-k.

Élmények

A Cursillo nyitott a keresztények – nem csak katolikusok! – és a nem keresztények számára is. Mivel katolikus mozgalomról van szó, érthető, hogy a megszólítottak első köre a plébániai hívek. A bemutatkozásra, a fő üzenetek eljuttatására jó megoldás a már sok helyütt tartott lelki nap, ahol az érdeklődők rövidített formában vehetnek részt az elmélkedésekben, beszélgetésekben. Ez semmiképpen nem helyettesítheti a három napos, a világ zajától elzárt közegben történő lelkigyakorlatot, de képet ad a mozgalom céljairól, módszereiről.

A Cursillóról, de bármely más lelkiségről is írás alapján hiteles képet adni nagyon nehéz. Olyan ez, mint a tíz soros ételrecept olvasása és az elkészített étel elfogyasztása közti különbség. Ezzel együtt talán visszaadnak valamit a hangulatból azok a vélemények, amit cursillisták mondtak.

„Áldott legyen az én gondviselő Istenem, aki a templomépítéstől kimerült lelkembe elküldte Rafael angyalát Josef Cascales atya személyében, aki 1989-ben a bécsi cursillón nemcsak megmentett, hanem valósággal új rákétapályára állított. A cursillo papjai, hívei nyitották meg bennem az isteni jelenlét mély élményeit, azt, hogy megtapasztalhattam: Krisztus bennetek van, mi együtt vagyunk az Egyház, Jézus jegyese, akit szent vére által tett szentté és szeplőtelenné. Szentlékének átformáló erejét kaptam, azt a boldogságot, hogy Krisztus számít rám, és én is, mi is szá-

míthatunk rá! Kellünk neki, hogy boldog keresztényekként éltesük egyházát. Körülbelül negyven cursillót tarthattam, s közel ezer emberen láthattam meg munkatársainkkal együtt a Szentlélek újjáteremtő erejét. Áldjad, lelkem, az Urat!”

(Részlet Herpy György atya aranymisés beszédéből)

„Amikor öt évvel ezelőtt egy borongós decemberi hétvégén gyanútlanul elmentem a cursillóra, a legmerészebb álmaimban sem gondoltam volna, hogy három nap alatt olyan hosszú távú változások indulnak meg bennem, amelyek alapvetően megváltoztatják az életemet. Nem nagyon hittem benne, hogy valaha olyan emberekkel találkozom, akikkel meg lehetne valósítani azt az irigylésre méltó ideális közösséget, amiről az Apostolok Cselekedeteiben olvastam. De amint megérkeztem Leányfalura, rögtön éreztem, hogy ez valami egészen más, mint amit valaha tapasztaltam. Olyan férfiak fogadtak ott, akik megöleltek, megosztották velem legmélyebb érzéseiket és értették, amit mondtam. Rádöbentem, hogy milyen hatalmas a különbség a keresztény, krisztuskövető között, illetve aközött, aki csupán keresztény dolgokat tesz.

(István)

„A cursillóval való első közeli

találkozásom azon a vasárnap estén történt, amikor a férjem hazajött az ő cursillós hétvégéről. Ő ugyanis már belépéskor ugyanazt a kiegyensúlyozott, »nem evilági« ábrázatot viselte, amely egy pillanat alatt megjelent annak az ismerősömnek az arcán is, akitől pár héttel korábban megkérdeztem, mi is az a cursillo, és hogyan lehet oda eljutni. Ismerősöm a nagy messzeségbe tekintve csak ennyit mondott: »Hát igen! A cursillo!« Bátorran merem mondani, hogy egy csapásra boldogabb és kiegyensúlyozottabb lettem azon a bizonyos héten, ugyanis amit a férjem magába szívott, az mind átragadt rám anélkül, hogy ő bármit elárult volna. Nagyon kíváncsi voltam, mert nem tudtam elképzelni, hogy mit mondhattak ott neki, és főleg kik, hogy mindaz, amit érzékeltetni próbálok vele hat éve, az most három nap alatt teljesen világossá vált számára.”

(Réka)

További információ a Cursillóról a következő honlapon:

<http://www.communio.cursillo.hu>

(Budapest-Esztergomi Egyházmegye)

<http://cursillo.uw.hu/>

(Szombathelyi Egyházmegye)

<http://www.starjan.hu/~bb/>

(Váci Egyházmegye),

Ill. Kovács Ádámtól (23/367-953, adamo@mm.bme.hu) kapható.

Mi lett/lesz veled, vesperás?

Tartottunk tőle. Bekövetkezett. Az idei nagyböjt is szombat esti vesperások nélkül telt el. Egyre fogy a remény, hogy zsinati liturgikus döntésünknek érvényt szerezhessünk. A korábbi években szépen gyarapodó létszámot ismét elérni, társainkat visszacsalogatni bizony nehéz lesz. Persze csak akkor, ha „lesz hozzá erőnk”!

Remélhetünk vagy végleg le kell mondanunk nagyböjtjeink e szép és fontos eseményéről?

2006. húsvét
Szauer Tibor

ANTHONY GEORGE STARK

aranymisés prelátust,
aki *Mindszenty József* bíboros
szenvedése hatására
választotta a papi hivatást,
1956. május 26-án szentelték pappá
a Westminster-katedrálisban, Londonban.

1996 – 2006 között a Húsvétot a
Felső-Krisztinavárosban ünnepelte,
és pappá szentelésének 50. évfordulóján
május 28-án, vasárnap 10.30- kor
templomunkban mutatja be aranymiséjét.

Ünnepi szentbeszédet mond
Bolberitz Pál professzor.

FEGE

A gitáros szentmisék után a sekrestyében megtekinthető, megvásárolható Gitáros Együttesünk **ju-bileumi pólója** 2.800- Ft/db áron, egyelőre minden méretben. A pólót külső támogatással sikerült elkészítenünk. E támogatást vissza kell fizetniük, így előre is köszönjük a hívek segítségét.

Hívjuk és várjuk mindazokat, akik énekükkel, hangszerükkel, hétről hétre a Gitáros Együttesben szeretnének szolgálni.

Kérjük, jelentkezzenek a gitáros szentmise után a sekrestyében!

Christophoro

***Van egy feladata? Mi megszervezzük!
Christophoro rendezvények –
Személyesen!***

Konferenciák * Tolmácsok, hostessek, idegenvezetők biztosítása * Tréningek *
Megnyitók * Bálók * Esküvők * Születésnap partik * Programszervezés *
Városnéző túrák * Hajós programok * Egész napos kirándulások *
Körutazások Magyarországon * Kastélytúrák * Bortúrák * Lovas programok *
Kulturális túrák, programok * Gyógyüdülés * Incentive utak, programok *
Repülőjegy- * Baleset-, Betegség-, Poggyász Biztosítás (Winterthur)
értékesítése * További, a Megbízó által igényelt szolgáltatások szervezése

Christophoro Utazási és Rendezvényszervező Iroda Kft.

Iroda: 1065 Budapest, Révay u.10. *

Telefon: 248-1172, Fax: 248-1173 *

mobil: 06-70-312-2047 *

E-mail: christophoro@axelero.hu

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: Adventre, Böjtelőre, Nagyböjtre, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra

IX. évfolyam, 3. szám 2006. húsvét

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukács Krisztina, Szende Ákos, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós

Ötleteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.